Віче
Журнал Верховної Ради України
3—4/2016
(407—408)

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:
Олександр МАЛІЄНКО, Ігор КУДРЯ,
Яна СТАДІЛЬНА; Олександр БАНДУРКА,
Василь БОРДЕНЮК, Володимир ГОРБАТЕНКО,
Ігор ГРИЦЯК, Олена КІНДРАТЕЦЬ,
Олександр КОПИЛЕНКО, Віктор КОТИГОРЕНКО,
Василь КУЙБІДА, Анатолій МАТВІЄНКО,
Анатолій МАЦЮК, Микола МЕЛЬНИК,
Дмитро НЕЛІПА, Борис ОЛІЙНИК,
Оксана ПАРХОМЕНКО-КУЦЕВІЛ,
Петро ПЕТРОВСЬКИЙ, Сергій ПРАВДЕНКО,
Микола ПРИМУШ, Володимир САЛАМАТОВ,
Анатолій СЕЛІВАНОВ, Валентин ЯКУШИК,
Валентин БАЛЮК (Республіка Польща),
Лариса ЛЕЩЕНКО (Республіка Польща),
Огнян МІНЧЕВ (Республіка Болгарія),
Томас ЯНЕЛЮНАС (Литовська Республіка)
Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55
Приймальня:
Любов САЛЮК – 235-79-58
Заступник головного редактора –
завідувач відділу соціально-економічної політики
та правового забезпечення:
Олександр МАЛІЄНКО – 272-46-30
Відповідальний секретар
Галина СЛИВІНСЬКА – 235-79-53
Головний бухгалтер **Ірина КИСІЛЬ**,
Жанна СИМОНЕНКО – 235-79-58
Відділ з висвітлення питань парламентської
діяльності:
Завідувач **Яна СТАДІЛЬНА** – 234-67-78,
Олексій СИЩУК – 235-79-52,
Микола БІЛОКОПИТОВ – 234-67-78,
Тарас РОМАНЮК – 234-67-78
Відділ висвітлення питань соціально-економічної
політики, соціологічних досліджень та правового
забезпечення:
Завідувач **Ігор КУДРЯ** – 235-79-52,
Євген ТИЩУК
Відділ гуманітарної політики:
Лариса МАРЧУК,
Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ,
Микола СЛАВИНСЬКИЙ
Відділ літературного редагування:
Завідувач **Олена ЧОПОВСЬКА** – 235-79-60,
Анастасія БОЖКО – 235-79-60
Реклама та передплата:
Сергій ДУБРОВІН – 272-46-23, 234-68-30
Дизайн – **Марина АРЕСТОВА** – 235-81-56
Верстка, підтримка сайта –
Сергій ЛОСЕНКО – 235-81-56,
Сергій УСЕНКО, Наталя КУТНЯК – 235-79-60
04053, Київ-53, пров. Несторівський, 4
E-mail: mail@viche.info
E-mail: viche@rada.gov.ua
www.viche.info
Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»
за дорученням засновника здійснює редакція.
© Віче, 2016.
Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого
засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.
Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
І залишає за собою право на редагування,
опублікування наданих авторами творів та сплату авторського
гонорару. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.
Відповідальність за зміст і достовірність
рекламних оголошень несуть рекламодавці.

Підписано до друку 03.02.2016.
Формат 64x90/8.
Папір крейдований. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 9,3. Зам. № 10-2868.
Тираж 1300 прим. Ціна договірна.
Набрано і зверстано на комп'ютерному
комплексі редакції журналу «Віче».
Надруковано з готового оригінал-макета
у ТОВ «НВП Поліграфсервіс».
04053, м. Київ, вул. Юрія Коцюбинського,
буд 4, офіс. 25. Реєстраційне
свідоцтво № 194856 від 26.02.2001 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її комітетах, адміністрації Президента України, Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він також надходить до бібліотек Конгресу США та Ради Європи, до Книжкової палати України, Національної бібліотеки України імені В. Вернадського, Національної парламентської, Державної науково-технічної, Державної бібліотеки для юнацтва, Державної науково-педагогічної, Центральної імені М. Островського.

Передплатний індекс – 74254.

Яна СТАДІЛЬНА

Офіцер Його Величності Мистецтва

На один незабутній вечір резиденція посла Австрії в Києві перетворилася на справжню художню галерею. Чарівника, який допоміг зробити це, звати Олег Любківський. Він художник, графік, автор дуже цікавих творів, що концентрують образ Чернівців у контексті загальноєвропейської культури. У своїх роботах у неординарній формі подає унікальність чернівецького полікультурного міфу під об'єднавчою назвою «Місто, що колись називалося *Czernowitz*».

Він не тільки створює картини, котрі потрібно читати, як книги, а й пише книги, що їх малює, як картини... Саме тому в його австрійських друзів і народилася ідея не тільки влаштувати виставку робіт майстра, а й провести літературні читання цікавої поетичної прози Олега Любківського двома мовами. Українською оповідання читав сам автор, німецькою – співробітники посольства Австрії в Україні.

Автопортрет з «*Kaiser-Cafe*»

Надзвичайний та Повноважний Посол Австрії в Україні Герміне Поппеллер запросила на цей незвичний захід своїх друзів з інших дипломатичних місій, українських політиків та культурних діячів. Відкриваючи виставку і читання, вона пояснила: для неї Чернівці – це як маленька Австрія в Україні. І від душі подякувала спостерігачу місії ОБСЄ

«Кольоровий спогад про єврейський квартал». 2009 рік

ДОСЬЄ

Олег ЛЮБКІВСЬКИЙ народився 1950 року в Чернівцях. Член Національної спілки художників України (1988). Мав виставки в Національному художньому музеї України, Києво-Могилянській академії, а також у Австрії, Канаді, Німеччині, Швейцарії, Бельгії, Франції та Польщі. Лауреат нагороди Отто фон Габсбурга «Signum memoriae» (2010) за внесок у збереження європейської культурної спадщини. Автор концептуального книжкового видання «Die Dankbare Bukowina» (Книга року-2003) та збірок «Оповідання простим олівцем» (2013) і «Автопортрети з натури» (2014).

Інгрід Гессінгер за чудову ідею запросити в гості самобутнього чернівецького митця.

Фрау Гессінгер розповіла присутнім, як у складі спеціальної місії рік прожила в Чернівцях, як усім серцем полюбила це українське місто та його мешканців, як сама Доля познайомила її з художником.

«Їдьте до Чернівців, купіть книгу, зустрінетеся там із Олегом Любківським, і ця подорож залишиться у вашій душі й пам'яті на все життя», – щиро запропонувала присутнім Інгрід Гессінгер. Вона особисто прочитала німецькою одне з оповідань пана Любківського – «Автопортрет з «*Kaiser-Cafe*».

Із Чернівців до столиці приїхали підтримати свого земляка та висловити йому подяку за те, що він робить для популяризації рідного міста й Буковини, шанувальники митця.

«Краєвид з міською ратушею». 2012 рік

«Автопортрети з натури» Олега Любківського – це щось на межі прози та поезії. Як розповів автор, його книга роздрукована у вигляді великих планшетів. До кожної сторінки є автопортрети. Це наче дивовижна розгорнута книга, просто йдете залою й читаєте...

Кожна картина має свій відбиток, свою реальність. Але жодна не повторюється сюжетом. Багато іронії. Наприклад, «Кайзер кафе». Парадний імперський лиск «Кайзер кафе» і дві розбиті альтанки, купа сміття перед ними... Помпезність, за якою ховається протилежне. Як там в оповіданні? «А чи не чекав він часом на мене, цей смітник? Напевно, чекав. Ще й як чекав – випадкового сміття в історії ніколи не буває!»...

Автопортрет із Францем Йосифом

«Зелене тло білих квітів». 2002 рік

«У дитинстві я мріяв стати офіцером і ніким іншим. Я заздрив усім сусідським дітям, чиї батьки служили у військовій частині, та дуже любив свою чорну курточку, чимось схожу на військовий френч із якогось кіно про німців. Мені було все одно, офіцером якої країни чи армії, я просто хотів бути офіцером», – так починається ще одне з автобіографічних оповідань, яке гості резиденції фрау Поппеллер почули цього незвичайного вечора. Згодом автор зрозумів, яким саме офіцером він мріє бути – «офіцером Його Величності високого Мистецтва».

Коли читання завершилися, Олег Любківський розповів, що з ранньої молодості не сприймав соцреалізм і здобув визнання саме малюванням Чернівців, потрапив на всесоюзну виставку. «Це був 1987 рік. Пробиватися було непросто. А коли настала перебудова, вийшов на республіканський рівень. Мене вже приймали і навіть купували картини. Так я створив майже сотню картин про Чернівці, видав їх каталоги, мав 24 персональні виставки. Тематичні краєвиди, близько 30 картин романтичного циклу. Згодом була «Осінь минулого століття». Трохи іронічно. Потім «Золота груша» – зовсім саркастично. Й «Місто, що колись називалося *Czernowitz*». Під цією «вивіскою» збиралося вже все разом», – каже Олег Любківський, який нині планує зробити великий каталог усіх своїх картин під назвою «Чотири трактати про місто, що колись називалося *Czernowitz*». «Картини часто видаються парадоксальними», – з іронічною посмішкою зізнається в інтерв'ю «Вічу».

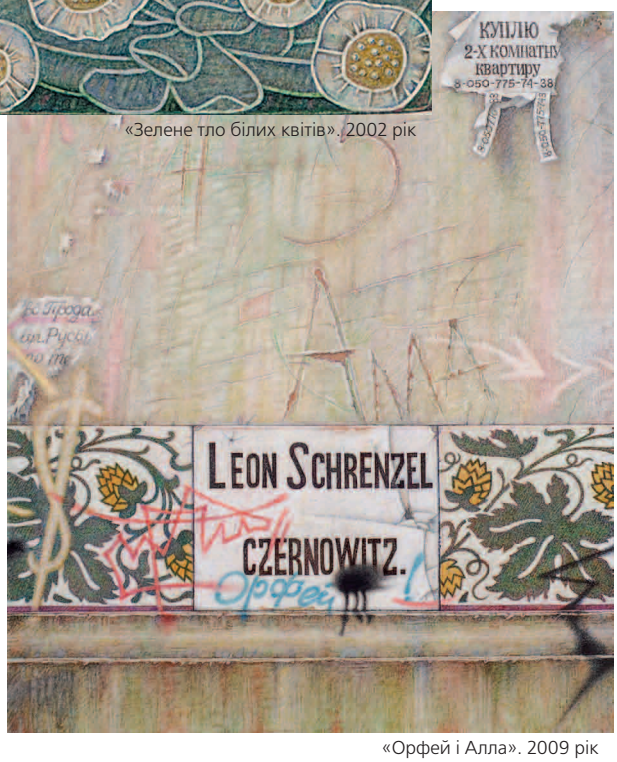

«Орфей і Алла». 2009 рік

Ось картина, яка називається «Пам'ятник Шіллеру». Як ви думаєте, що там зображене? А ось і не вгадали! На ній немає монумента. Є лише руїна, яка лишилася. «Але ж ми можемо уявити те, що тут було. І, з художнього погляду, цей пам'ятник живе своїм життям! Це завершена композиція, твір мистецтва, хоча немає самої фігури Шіллера», – пояснює автор.

«Натюрморт з непотрібних предметів». 2011 рік